

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/45/2022
Identifikačné číslo spisu:	6119262967
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6119262967.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Lenky Praženkovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu ViaSaIus Reality s.r.o., so sídlom Ludvíka Svobodu 2569/40, 058 01 Poprad, IČO: 51 279 762, zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, so sídlom Námestie sv. Egídia 11/6, 058 01 Poprad, proti žalovanému Greg Hamm, s. r. o., so sídlom Kaplinská 5, 831 06 Bratislava, IČO: 35 855 843, zastúpenému Advokátska kancelária Branislav Ujvári, s. r. o., so sídlom Štúrova 11, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 253 436, o zaplatenie 500,00 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/186/2019, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/137/2020-157 z 24. novembra 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III ako súd prvej inštancie (ďalej tiež len „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) prvým výrokom rozsudku č. k. 23Cb/186/2019-97 z 24. februára 2020, zamietol žalobu žalobcu a druhým výrokom uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou v upomínacom konaní domáhal zaplatenia 500,-- eur s príslušenstvom podľa článku 2, bodu 3.1. Zmluvy o poskytovaní služieb z 1. februára 2018, argumentujúc tým, že žalovanému vystavil faktúru č. 2018005 na sumu 500,-- eur, ktorú sumu žalovaný nezaplatil. Súčasne si žalobca uplatnil nárok na úroky z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 500,-- eur od 1. júla 2018 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, napokon žiadal priznanie nároku na náhradu trov konania.

3. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinnými dôkazmi, a to

Zmluvou o poskytovaní služieb z 1. februára 2018 (ďalej tiež len „zmluva“), faktúrou č. 2018005, potvrdením z 20. apríla 2018, predžalobnou výzvou na zaplatenie dlžnej sumy z 30. augusta 2018 a uznesením ČVS:ORP-430/2-VYS-PP-2018. Poukázal na ustanovenia § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 ods. 2 písm. a/, § 231 ods. 1, ods. 8, § 269 ods. 1, ods. 2, § 373, § 374 ods. 1, § 358 a § 580 Obchodného zákonníka (ďalej tiež len „ObchZ“) a uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 1. februára 2018 uzatvorená zmluva podľa § 2 ods. 2 písm. a), § 261 ods. 1 a 8 a § 269 ods. 2 ObchZ, na základe ktorej žalobca ako poskytovateľ poskytoval pre žalovaného ako objednávateľa služby v oblasti podpisovania zmlúv o skúšobnom použití zariadenia IQOS konečnými spotrebiteľmi. Obchodnozáväzkový vzťah medzi stranami sporu súd posúdil v súlade s ustanovením § 269 ods. 2 ObchZ ako nepomenovanú zmluvu (inominálny kontrakt), podľa ktorého účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy, pričom pri použití zákona je rozhodujúca povaha účastníkov pri vzniku záväzkového vzťahu (v danom prípade ako podnikateľov). Žalobca za služby poskytnuté za mesiac máj 2018 vystavil žalovanému dňa 31. mája 2018 faktúru vo výške 500,-- eur so splatnosťou 30. júna 2018, ktorú fakturovanú odmenu žalovaný nezaplatil. Z uznesenia ČVS:ORP-430/2-VYS-PP-2018 súd zistil, že neznámy páchatel' v dobe od 12:30 hod. dňa 18. apríla 2018 do 9:00 hod. dňa 20. apríla 2018 mimo prevádzkovej doby, bez poškodenia dverí, ktoré boli otvorené za pomoci planžety, vošiel do uzamknutej kancelárie žalobcu, odkiaľ z voľne položených otvorených kartónových krabíc ukradol 357 krabičiek tabakových náplní značky HEETS a 8 ks zariadení na fajčenie IQOS, celkom v sume 1.843,50 eura. Žalovaný dňa 13. júna 2018 vystavil žalobcovi za stratené predmety faktúru č. 182031 na sumu 1.843,50 eura, ktorú žalobca v termíne splatnosti neuhradil, preto žalovaný v súlade s bodom 7.5 zmluvy jednostranne započítal časť svojej pohľadávky s pohľadávkou žalobcu v zmysle faktúry č. 2018005 z 31. mája 2018, znejúcu na 500,-- eur. Žalobca s kompenzačným nárokom žalovaného nesúhlasil tvrdiac, že k porušeniu zmluvy na jeho strane nedošlo, pretože o tovar sa staral s náležitou zodpovednosťou a k jeho odcudzeniu došlo v dôsledku trestnej činnosti doposiaľ nezisteného páchatel'a. Žalobca vyslovil názor, že uschovanie zverených predmetov v riadne uzamknutom priestore dostatočne naplňalo materiálne podmienky pre aplikáciu liberačných dôvodov.

4. Súd výšku spôsobenej škody v sume 1.843,50 eura nepovažoval za spornú a ako so spornou skutočnosťou sa zaoberal tým, či došlo k porušeniu zmluvnej a zákonnej povinnosti na strane žalobcu a či bol žalobca zodpovedným za škodu, ktorá žalovanému vznikla. Za potrebné považoval skúmať, či žalobca skutku (škode) mohol zabrániť a či tento skutok mohol pri vynaložení odbornej starostlivosti, ktorá sa od neho očakáva, odvrátiť. Súd mal za to, že žalobca porušil povinnosti zo záväzkového vzťahu tým, že nekonal s odbornou starostlivosťou, pretože nedbal na to, aby nedošlo k zneužitiu majetku žalovaného jeho odcudzením. V dôsledku uvedeného vznikla žalovanému škoda vo výške odcudzeného tovaru, a to v sume 1.843,50 eura. Medzi porušením zmluvnej povinnosti a vznikom škody existovala príčinná súvislosť a to taká, že ak by žalobca neporušil povinnosť danú zmluvou, teda povinnosť zabezpečiť majetok žalovaného tak, aby nedošlo ku škode na majetku, žalovanému by škoda nevznikla. Na základe uvedeného sa súd ďalej zaoberal tým, či existovali alebo neexistovali okolnosti vylučujúce zodpovednosť ako posledný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Uviedol, že odcudzením tovaru išlo o prekážku, ktorá nastala nezávisle od vôle žalobcu, avšak túto prekážku mohol žalobca ovplyvniť, a to vynaložením úsilia na riadne zabezpečenie priestoru, kde tovar skladoval (napr. bezpečnostnými dverami, alebo retiazkou na dvere, taktiež tovar nebol umiestnený v uzamknutej skrini, ale len voľne uskladnený v kancelárskom priestore). Súd bol toho názoru, že odcudzenie predmetného tovaru nemožno brať za neodvratiteľnú udalosť, nakoľko žalobca nevynaložil všetko predpokladané úsilie na ochranu tovaru, čím žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou. Súd poukázal aj na skutočnosť, že žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že mu bol odcudzený len tovar, ktorý mu bol zverený žalovaným, k odcudzeniu iných vecí týkajúcich sa prevádzkovania jeho kancelárie, nedošlo. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalobca nebol poistený pre prípad zodpovednosti za škodu, čím tiež porušil zmluvu o poskytovaní služieb. V prípade, ak by sa žalobca dal poistiť, jeho poistenie mohlo zahŕňať poistné riziká a prostredníctvom poistenia sa mohla žalovanému uhradiť vzniknutá škoda. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca sa nezbavil zákonnej povinnosti nahradiť žalovanému škodu, nakoľko nenaplnil všetky zákonné atribúty liberácie, a to objektívnosť, nepredvídateľnosť a neodvratiteľnosť. Kompenzačnú námietku žalovaného vyhodnotil za dôvodnú a žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

5. Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ zákona č. 160/2005 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Cob/137/2020-157 z 24. novembra 2021, rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil a vo výroku o nároku na náhradu trov konania prvoinštančný rozsudok zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu. Súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania rovnako v celom rozsahu.

6. Citujúc ustanovenia § 373, § 374 ods. 1 až 3, § 577, § 583 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 533 ods. 1, ods. 2 ObchZ a § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, dospejúc na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam i správne právnemu posúdeniu veci a svoje rozhodnutie aj náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Poukázaním na odseky 2.2.5, 2.7. a 2.8. Zmluvy o poskytovaní služieb z 1. februára 2018, odvolací súd konštatoval, že žalobca nezabránil vzniku úbytku na zverených predmetoch, ani sa v zmysle zmluvy nepoistil. K úbytku v majetkovej sfére žalovaného došlo vo výške 1.843,50 eura v príčinnej súvislosti s porušením zmluvných povinností na strane žalobcu dbať na to, aby nedošlo k poškodeniu, strate, zničeniu alebo zneužitiu majetku, pričom súd nezistil skutočnosti, ktoré by zodpovednosť žalobcu vylučovali. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že je daná zmluvná zodpovednosť žalobcu za vzniknutú škodu a že žalovaný oprávnene započítal pohľadávku z titulu náhrady škody proti pohľadávke žalobcu na zaplatenie odmeny 500,-- eur. Na doplnenie svojho záveru odvolací súd poukázal na ustanovenia komisionárskej zmluvy a zmluvy o skladovaní, ktoré sú povahou najbližšie záväzkovému vzťahu založenému zmluvou o poskytovaní služieb medzi stranami sporu, ktoré sú podnikateľmi a z ktorých vyplýva zodpovednosť žalobcu za škodu na prevzatých predmetoch, ktoré patrili žalovanému a s ktorými bol žalobca povinný nakladať pri vynaložení odbornej starostlivosti. Keďže nie sú naplnené dôvody, pre ktoré skladovateľ nezodpovedá za škodu na prevzatej veci, je aj pri aplikácii odvolacím súdom citovaných zákonných ustanovení žalobca povinný žalovanému vzniknutú škodu nahradiť. Na základe uvedeného konštatovania odvolací súd uzavrel, že zodpovednosť žalobcu za vzniknutú škodu na prevzatých predmetoch vyplýva zo zmluvy aj zo zákona.

7. Vo vzťahu k zmenenému výroku prvoinštančného rozsudku o povinnosti uloženej žalobcovi nahradiť žalovanému trovy konania, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP rozhoduje o nároku, nie priamo o povinnosti k náhrade trov konania, preto odvolací súd zosúladiť výrok s požiadavkou § 262 ods. 1 CSP na vymedzenie nároku s tým, že o povinnosti, a teda o výške trov bude rozhodnuté v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca, vyvodzujúc jeho prípustnosť z dôvodov podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu č. k. 3Cob/137/2020-157 z 24. novembra 2021, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 23Cb/186/2019-97 z 24. februára 2020 zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

9. Žalobca v dovolaní namietol záver odvolacieho súdu v bode 21. odôvodnenia jeho rozsudku o porušení zmluvnej zodpovednosti žalobcu, ku ktorému malo dôjsť porušením ustanovení zmluvy, citovaných v bodoch 17., 18. a 19. rozsudku odvolacieho súdu. Žalobca odvolaciemu súdu vytkol obchádzanie povinnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a vadné zhodnotenie rozhodných skutočností. Tvrdí, že odvolací súd nevysvetlil, akým spôsobom mal žalobca svoju zmluvnú povinnosť (nezanedbať ochranu majetku žalovaného) porušiť, rovnako že neprihliadol na ustanovenie zmluvy týkajúce sa poistenia, v ktorom nebola dopísaná číselná hodnota výšky poistného, ktorá okolnosť podľa názoru žalobcu spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti tohto právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka [avšak aj v prípade platnosti tohto ustanovenia, poistná udalosť, ktorá nastala (krádež), nespadá do rámca poistného krytia]. Žalobca ďalej tvrdí, že odôvodnenie odvolacieho súdu uvedené v bodoch 18. až 23. dovolaním napadnutého rozsudku

je de facto novým rozhodnutím, postaveným na absolútne odlišných dôvodoch a dôkazoch, než aké obsahuje rozsudok súdu prvoinštančného. Hoci odvolací súd uvádza, že sa s rozhodnutím súdu prvej inštalácie stotožnil a skutočnosti v bodoch 18. až 23. odôvodnenia svojho rozsudku uvádza iba na doplnenie správnosti rozsudku prvoinštančného, odvolacím súdom uvádzané skutočnosti rozsudok súdu prvej inštalácie úplne vyvracajú a nahrádzajú. Žalobca tvrdí, že konanie odvolacieho súdu okráda jeho osobu o celý jeden procesný stupeň súdnej inštalácie, v ktorom by mal možnosť sa proti novým, zásadným dôvodom, na ktorých je rozhodnutie odvolacieho súdu založené, účinne brániť, namietať jeho nesprávnosť a argumentovať. Tvrdí ďalej, že rozhodnutia súdov by nemali byť pre účastníkov konania prekvapivé, ale založené na riadnom zhodnotení podstatných argumentov, ktoré musia byť účastníkovi pred ich vydaním známe. Žalobca odvolaciemu súdu napokon vytkol, že nedal odpoveď na zásadné argumenty uvedené v žalobcovom odvolaní, naopak, tieto ostali celkom opomenuté.

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu sa stotožnil so závermi konajúcich súdov, vyslovenými v ich rozhodnutiach a navrhol dovolanie žalobcu ako neprípustné zamietnuť, prípadne odmietnuť. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Písomné vyjadrenie žalovaného zaslal súd prvej inštalácie postupom podľa § 436 ods. 4 CSP žalobcovi, ktorý vo vyjadrení z 8. júla 2022, na dôvodoch svojho dovolania zotrval.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

12. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu (viď. sp. zn. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v jednotlivých ustanoveniach CSP (obdobne aj sp. zn. I. ÚS 438/2017). Pri vyslovení záveru o (ne)prípustnosti dovolania dovolací súd preto nie je viazaný tým, čo uviedol dovolateľ, prípadne druhá strana.

13. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods., 2 CSP).

14. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 CSP, okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacím dôvodom (§ 440 CSP), ktorým je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod, a to nielen vo vzťahu k ustanoveniu § 420 CSP, posudzovanému v tomto konkrétnom prípade, ale aj vo vzťahu k ustanoveniu § 421 CSP (§ 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 8. júna 2017).

15. V tu posudzovanej veci žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní argumentuje prípustnosťou

dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

16. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR z 21. januára 2021 č. k. II. ÚS 120/2020, pod pojmom „nesprávny procesný postup súdu“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, je potrebné rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný

17. Dôvodiac prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolateľ namietal nesprávny záver odvolacieho súdu vo vzťahu ku konštatovanému porušeniu zmluvných ustanovení žalobcom. Tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z odlišných dôvodov a dôkazov, než rozsudok súdu prvoinštančného, preto je de facto rozhodnutím novým, kedy odvolací súd okráda žalobcu o jeden procesný stupeň súdnej inštalácie, v ktorom by mal možnosť účinne sa brániť. Súčasne, tvrdiac, že odvolací súd sa nezmienil o nesprávnom zistení skutkového stavu namietanom žalobcom, ani o dôkazoch priamo odporujúcich záverom prvoinštančného súdu, žalobca odvolaciemu súdu vytkol obchádzanie povinnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

18. Vo vzťahu k námietke o nesprávnom zistení skutkového stavu dovolací súd považuje za potrebné dovolateľa upozorniť, že hoci svoje dovolanie v tejto časti formálne odôvodnil procesnou vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, z obsahu jeho dovolania v dotknutej časti (§ 124 ods. 1 CSP) je bezpochyby zrejmé, že nesúhlasí s úvahami a skutkovými závermi konajúcich súdov ohľadne plnenia jeho zmluvných povinností zakotvených v Zmluve o poskytovaní služieb a s vyhodnotením zistených rozhodných (ako žalobca uvádza „krucialnych“) skutkových okolností. Dovolateľ tak namieta nesprávnosť skutkových zistení a záverov konajúcich súdov, ktoré uviedli, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou, keď nedbal dostatočne, aby nedošlo k odcudzeniu majetku žalovaného. Na základe týchto skutkových záverov, konštatujúc, že žalobca porušil svoju zmluvnú i zákonnú povinnosť, podporenú aj tou okolnosťou, že nebol poistený pre prípad zodpovednosti za škodu, konajúce súdy dospeli k právnomu záveru o porušení zodpovednosti žalobcu za škodu spôsobenú žalovanému, ktorú je povinný nahradiť. V tejto súvislosti dovolací súd zdôrazňuje, že skutkové závery vo veci konajúcich súdov, nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd totiž nie je treťou inštaláciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov prvej a druhej inštalácie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, kritériu uvedenému v § 420 CSP, významovo nezodpovedajú. Na okraj uvedeného dovolací súd tiež poznamenáva, že nesprávnosť právneho posúdenia skutkových zistení súdom nižšej inštalácie nie je prípustným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f/ CSP a vzhľadom na výšku žalovanej sumy, ktorá neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy v danej veci, nemôže byť predmetom prieskumu ani podľa § 421 CSP a

dovolací súd sa správnosťou právneho posúdenia v tomto prípade zaoberať ani nemohol.

19. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolateľ ďalej namietol nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu tvrdiac, že nedal odpovede na zásadné argumenty žalobcu vznesené v jeho odvolaní. Podľa dovolateľa je rozhodnutie odvolacieho súdu zároveň rozhodnutím prekvapivým, nakoľko je jeho rozhodnutie založené na zásadne nových dôvodoch, voči ktorým sa dovolateľ nemal možnosť účinne brániť, a teda podľa jeho názoru konanie pred odvolacím súdom žalobcu „okráda o celý jeden procesný stupeň súdnej inštalácie...“.

20. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

21. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť.

22. Dovolací súd po preskúmaní obidvoch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštalácie, vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí obsahuje, a preto ho možno považovať za ústavne akceptovateľný.

23. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštalácie predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, keď z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania (strany sporu) a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností sporových strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Súd prvej inštalácie sa v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne vysporiadal s dôvodmi, ktoré viedli k zamietnutiu žalobcovej žaloby, zamerajúc sa na zistenie opodstatnenosti jeho nároku na zaplatenie 500,-- eur, majúceho pôvod vo faktúre č. 2018005, ktorú žalobca vystavil žalovanému za služby IQOS PARTNER 05/20178, vykonané na základe Zmluvy o poskytovaní služieb z 1. februára 2018, ktorú súd posúdil v súlade s ustanovením § 269 ods. 2 ObchZ ako nepomenovanú zmluvu. V predmetnom konaní si zároveň aj žalovaný vznesením kompenzačnej námietky uplatnil nárok na zaplatenie 1.843,50 eura ako škody vzniknutej v dôsledku straty žalobcom prevzatých predmetov v hodnote celkom 1.843,50 eura (v dôsledku ich odcudzenia). Zamerajúc sa na skúmanie zodpovednosti žalobcu za škodu spôsobenú žalovanému, súd prvej inštalácie sa zaoberal predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu, osobitne sa venujúc existencii či neexistencii okolností vylučujúcich zodpovednosť a konštatoval, že žalobca porušil povinnosti zo záväzkového vzťahu, pretože nevynaložil všetko predpokladané úsilie na ochranu tovaru, ktorý mu žalovaný zveril, v dôsledku ktorej okolnosti nekonal s odbornou starostlivosťou, keď nedbal na to, aby k zneužitiu majetku žalovaného jeho odcudzením nedošlo. Súd prvej inštalácie poukázal aj na skutočnosť, že žalobca nebol poistený pre prípad zodpovednosti za škodu, ktorým (ne)konaním sa tiež dopustil porušenia zmluvy o poskytovaní služieb. Na základe všetkých zistených skutkových okolností súd prvej inštalácie uznal dôvodnosť žalovaným uplatnenej kompenzačnej námietky a žalobu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol.

24. Žalobca osobitne namietol nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, tvrdiac, že sa nevysporiadal s jeho zásadnými odvolacími argumentami. Dovolací súd sa s námietkou žalobcu nestotožňuje, pretože odvolací súd, postupujúc v zmysle zákonného ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, skonštatoval správne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ako aj správne právne posúdenie veci. Na zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozsudku potom doplnil ďalšie dôvody preukazujúce zodpovednosť žalobcu za škodu vzniknutú na predmetoch prevzatých od žalovaného, vyplývajúcu zo zmluvy aj zo zákona. Poukázaním na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka (body 7. až 13. rozsudku odvolacieho súdu), ako aj príslušné ustanovenia Zmluvy o poskytovaní služieb z 1. februára 2018 (body 17. až 19. rozsudku odvolacieho súdu) konštatoval, že v majetkovej sfére žalovaného vznikla škoda vo výške 1.843,50 eura v príčinnej súvislosti s porušením zmluvných povinností žalobcu dbať na to, aby nedošlo k poškodeniu, strate, zničeniu alebo zneužitiu majetku, pričom súdy skutočnosti, ktoré by zodpovednosť žalobcu vylučovali, nezistili. Odvolací súd konštatoval tiež porušenie povinnosti žalobcu poistiť sa podľa bodu 2.8. zmluvy. Vo vzťahu k uvedenému žalobca vyslovil, že ide o okolnosť, na ktorej odvolací súd postavil svoje rozhodnutie, na rozdiel od súdu prvoinštančného, ktorý postavil svoje rozhodnutie na nedostatočnom zabezpečení priestoru, v ktorom sa tovar žalovaného nachádzal. S týmto tvrdením sa však dovolací súd nestotožňuje, pretože porušenie povinnosti poistiť sa vytkol žalobcovi už súd prvoinštančný (bod 38. jeho rozsudku), a naopak, aj súd odvolací, okrem porušenia povinnosti poistiť sa, konštatoval aj nedostatočnú starostlivosť žalobcu pri nakladaní s majetkom žalovaného. Stotožniac sa s názorom prvoinštančného súdu, že žalovaný oprávnenne započítal svoju pohľadávku z titulu náhrady škody proti pohľadávke žalobcu na zaplatenie odmeny 500,-- eur, odvolací súd rovnako dospel k záveru o potrebe žalobu žalobcu zamietnuť. Vzhľadom na uvedené, nemožno (ani) rozsudok odvolacieho súdu považovať za rozhodnutie nespĺňajúce povinnosť riadneho odôvodnenia, ako to tvrdí žalobca v bode 25. svojho dovolania, a teda ktoré by v konečnom dôsledku bolo považované za ústavne nekonformné, pretože v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je dostatočne preskúmateľný.

25. Žalobca vo vzťahu k odvolaciemu súdu vzniesol aj námietku prekvapivého súdneho rozhodnutia. Predpokladom prípustnosti tejto dovolacej námietky je kumulatívne splnenie nasledujúcich podmienok, a to, že 1/ odvolací súd meritorne rozhodol potvrdením alebo zmenou rozhodnutia súdu prvej inštancie, 2/ pri rozhodnutí aplikoval nové ustanovenie právneho predpisu, ktoré doposiaľ (na súde prvej inštancie) použité nebolo a toto bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce, napokon že 3/ odvolací súd strany sporu k použitiu nového ustanovenia nevyzval. Odvolací súd v posudzovanej veci napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie pričom argumentácia a dôvody uvedené v jeho písomnom odôvodnení nemožno v žiadnom prípade považovať za prekvapivé v zmysle vyššie uvedeného. Dovolateľ argumentuje tvrdením, že skutočnosti uvádzané odvolacím súdom v bodoch 18. až 23. odôvodnenia jeho rozsudku sú dôvodmi a dôkazmi odlišnými, než akými argumentoval vo svojom rozhodnutí súd prvoinštančný. Z predmetných bodov vyplýva jednak záver odvolacieho súdu o porušení povinnosti žalobcu poistiť sa v zmysle zmluvy o poskytovaní služby a jednak poukázanie na zmluvu komisionársku a zmluvu o skladovaní. Vo vzťahu k porušeniu povinnosti žalobcu poistiť sa, dovolací súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že porušením tejto zmluvnej povinnosti dôvodil už súd prvoinštančný, a teda nejde o takú okolnosť, ktorá by vyplynula až z rozhodnutia súdu odvolacieho. Pokiaľ ide o odkaz na zmluvu o skladovaní a komisionársku zmluvu v bode 23. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že na ustanovenia týchto zmluvných typov poukázal odvolací súd podporne, dopĺňujúc dôvody prvoinštančného rozsudku ohľadne porušenia zmluvnej povinnosti žalobcu konať s odbornou starostlivosťou, poukazujúc na tieto zmluvy ako povahou najbližšie záväzkovému vzťahu založenému zmluvou o poskytovaní služieb medzi žalobcom a žalovaným. Rovnako preto nejde o okolnosti, ktoré by zakladali opodstatnenosť tvrdenia žalobcu o prekvapivom súdnom rozhodnutí odvolacieho súdu.

26. Z odôvodnení rozhodnutí oboch konajúcich súdov vo veci vyplýva, že sa zaoberali predpokladmi vzniku zodpovednosti žalobcu za škodu spôsobenú žalovanému a dospeli zhodne k záveru, že žalobca povinnosti vyplývajúce zo záväzkového vzťahu porušil tým, že nekonal s odbornou starostlivosťou, vrátane nesplnenia si povinnosti poistiť sa. Dovolací súd poukazuje zároveň na judikatúrou ústavného súdu ustálený názor, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu

nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, je napokon nevyhnutné posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

27. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, a preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania úspešného žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP) po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.